

jogának bérbeadásából származó jövedelem tehát kereseti adó alá esik. És nem zárja ki az adókötelezettséget az, hogy az idézett 300/1925. P. M. számú rendelet 2. §-ának 1. pontja mint a kereseti adó tárgyát külön is megnevezi a mesterséges halastavakból származó jövedelmet, mert ennek a rendelkezésnek az az értelme, hogy a mesterséges halastavak jövedelme akkor is kereseti adó alá esik, ha a halászatot maga a tulajdonos gyakorolja, míg a nyílt vizekben való halászat jövedelme csak bérbeadás esetén tartozik kereseti adó alá. A rendelet 4. §-ának 1. pontja pedig taxative felszólja, hogy a földadó alanyainál, mely művelési ágak jövedelmei nem tartoznak kereseti adó alá és ezek közt a halászat egyáltalán nincs, de ha a halászat ide soroztatnék is. akkor is a kereseti adó alól való kivétel csakis a saját kezelésében folytatott halászatra volna érthető, de nem a haszonbérbe adott halászatra, amely a rendelet 2. §-ának 6. pontja szerint feltétlenül kereseti adó alá esik.

Az adókötelezettség megszűnése szempontjából az üzletműködés megszűnésének, nem pedig a megszűnés törvényszéki bejelentésének a napja irányadó. (Közigazgatási bíróság 21.051/1926. sz.) Az 1922. évi XXIV. t.-c. 7. §-a értelmében a társulati adókötelezettség annak a hónapnak utolsó napjával szűnik meg, amelyben a vállalat üzletműködését végleg megszüntette. Az nem vitás, hogy Kovács Gézának a társas cégből 1923. évi augusztus hónap 23. napján történt kilépésével ez a közkereseti társaság megszűnt és Horváth Gábor egyedüli cégtulajdonossal egyéni céggé vált. A társulati adónak kérelmezett törlesztését a panaszolt határozat azzal a megokolással tagadta meg, hogy a cégnek a jelzett napon történt megszűnése a törvényszéknél csak 1925. évi január hó 9-én jelentetett be. A bíróság a panaszt alaposnak találta, mert az előbb felhívott törvényszakaszk rendelkezése szerint az adókötelezettség megszűnése szempontjából a üzletműködés megszűnésének, nem pedig e megszűnés törvényszéki bejelentésének a napja irányadó. Az a körülmény pedig, hogy a cég a közkereseti társaság megszűnését a királyi pénzügyigazgatóságnál nem jelentette be, illetőleg késedelmesen jelentette be, alapja lehet az 1922. évi XXIV. t.-c. 30. és 44. §§-ain nyugvó pénzbüntetésnek, de nem lehet indoka az adótörlési kérelem elutasításának.

Az épület bérlője a kincstárral szemben a házadóért nem felel és ezért a házadó ellen jogorvoslattal nem élhet. (Közigazgatási bíróság 6514/1927. sz.) A felterjesztett adókövetési iratok és a panaszos cég fellebbezésében előadottak szerint a szóbanforgó épület néhai Z. E. örökösinek tulajdonát képezi és panaszos azt bérben bírja. Az 1925. évi 200/P. M. számú p. ü. min. H. Ö. 6. §-a szerint a házadó a házbirtokot közvetlenül terhelő és annak lényeges birtokosa által fizetendő. Tényleges birtokosnak a tulajdonost, illetőleg a haszonélvezőt kell tekinteni. Az épület bérlője tehát a kincstárral szemben házadóért még az esetben sem felel, ha a bérbeadó és bérlő között olyan megállapodás létezik, hogy a házadót bérlő köteles fizetni. Az a körülmény tehát, hogy panaszos a házadó fizetésére magánjogi kötelezettséget vállalt nem teheti őt a házadó alanyává és ezért a házadó mérve és jogossága ellen a jogorvoslat nem illeti meg, mert a bérlőt a bérbeadó meghatalmazottjának tekinteni nem lehet. Ezért a panaszt aktorátus hiánya miatt vissza kellett utasítani.